

Останалъ нашиятъ малъкъ Фрицъ съ дървения кафезъ и съ тѣжа за играчките, за които мечталъ цѣла година. Погледътъ му падналъ на птичето, което го гледало съ такива умоляющаи очи, че той бързо отворилъ вратичката. Когато животното изхвъркнало отъ затвора си и весело изчезнало между дърветата, малкиятъ Фрицъ чулъ да звънти отъ далечината едно звънче, много по хубаво и по-нѣжно, отъ всички други звънчета. Той се почувствувалъ много щастливъ и като захвърлилъ клетката въ храсталака, радостно изтичалъ въ кѣщи.

За дълго още следъ това той запазилъ спомена за нѣжния звукъ на сребърното звънче въ ушитъ и сърцето си, и той му се струвалъ много по хубавъ, отколкото пѣстритъ войничета, които следъ нѣколко седмици щѣли да се счупятъ.

Горската фея все още седи на извора и внимава: винаги когато нѣкое дете направи нѣкое добро дѣло, тя удря на небесното звънче. Тогава при нея долита и малкиятъ ангелъ, съ синитъ очи, и тѣ заедно се радватъ на доброто дете.

Мили дечица, не сте ли чували понѣкога и вие звънтението на вълшебното звънче?

отъ нѣмски
Ел. Василева.

Минзухарь

Току-що пролѣтно слънце
Изпрати първичка цѣлувка
На полето, —

И ти прибърза, минзухарче,
Да вирнешъ хубава главица
Къмъ небето.

На млада пролѣтъ, първа рожбо,
Кому е твоята усмивка
Росна, блага?

О, нивга младенецъ невиненъ.
Така благатъ не е поглеждалъ
Майка драга!

А никаква ли черна мисль
Подъ грѣйнало чело не криешъ,
Цвѣте мило?

Че може утре замръзено
Да клюмнешъ мъртво, щомъ си толкозъ
Подранило?

Напразно питамъ. Ти спокойно
И радостно лице подлагашъ
На лжчитъ,

Тѣй щедро днеска що разлива
Засмѣно блѣсналото слънце
В' синевитъ.

П. Яворовъ

Чудни гнѣзда

Мислили ли сте колко мъдростъ Богъ е вложилъ въ всичко въ природата? Наблюдавали ли сте игривитъ пгички, които ни веселятъ съ пѣсенята си и поддържатъ градината и овошките ни хубави, (като ги чистятъ отъ гжсенички, червейчета и бубулечици), съ каква дълбока мъдростъ подбиратъ мѣстото за гнѣздото си и какъ умѣло тѣ си го приготвятъ? У насъ тѣ знаятъ своитъ неприятели, котката, и змията, и лошитъ момченца, та гледатъ да построятъ гнѣздото си по-нависоко, а често и въ мѣста, незабелѣзани за тѣхнитъ врагове.

Вие сте видѣли, че врачето на есенъ строи гнѣздото си край куминитъ, за да му е топло; че лястовичето гради гнѣздо високо, подъ покривитъ, да не го стигатъ коткитъ, а лесно и да намира мушички, червейчета и трохици за своитъ новоизлюпени лакомчета. Славейчето привлича всички съ обаяната си пѣсенъ, но то строи гнѣздото въ силно разлестенитъ шубраци, гдето никой не ще може да му го забележи.

Гнѣздата на птичките иматъ различна форма. Едни отъ най-интереснитъ сж тѣзи на малката индийска птичка — „тъкачка.“ За да запази малките си отъ маймунитъ и змиитъ, тя гради гнѣздото си на най-високото дърво, което намери. Често избира и такива, които иматъ клоне, увиснали надъ рѣката. Тя тече гнѣздото си отъ трева и го прави въ видъ на шише. Гнѣздото ѝ съдържа нѣколко стаички и вхождъ му е откъмъ дъното. Най-интересното нѣщо за това гнѣздо е, че птичката освѣтлява стаичките му съ свѣтилни мухи, които тя залепва по стенитъ му съ калъ.

Нѣкои учени мислятъ, че тя туря тѣзи мушички въ кѣщицата си, да ѝ сж въ запасъ — за храна. Други пъкъ мислятъ, че тя ги туря тамъ да блѣщатъ и така да заслѣпява очитъ на прилепитъ, които съ удоволствие биха яли малките ѝ, ако ги намѣрѣха.

